

Arrest

nr. 141 505 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie in als wettelijke samenwonende met B. D, een Belgisch onderdaan.

Op 5 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen met reden:

“(...)om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen;

- verklaringen op eer door derden mbt de relatie en de vermeende samenwoning in Spanje van betrokkenen: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- bestel- en leveringsbonnen dd. 15.12.2010, 24.02.2012, 27.05.2014, 09.07.2014: gezien deze bonnen handmatig gedateerd en gepersonaliseerd werden, kan deze informatie niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze documenten effectief opgesteld werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- vragenlijst wettelijke samenwoning dd. 26.03.2014: in deze vragenlijst verklaren betrokkenen elkaar te kennen sedert 24.02.2010, en samen te wonen sedert 17.12.2010. Deze vragenlijst wordt echter beschouwd als een verklaring op eer, welke niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Bijgevolg kunnen deze gegevens niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 26.03.2014; document Belfius dd. 21.07.2014; document Carrefour dd. 14.06.2014; geregistreerde huurovereenkomst dd. 07.07.2014: deze documenten zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Bovendien bevat het administratief dossier van betrokkenen elementen die twijfels doen rijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Immers uit de visumaanvraag Kort Verblijf dd. 15.11.2011 blijkt dat betrokkene op dat ogenblik woonachtig was in Marokko, en verklaarde alleenstaande ('celibataire') te zijn. Deze informatie strookt niet met de bovenstaande aanwijzingen en verklaringen dat betrokkenen sedert 2010 een relatie zouden hebben en sedert eind 2010 zouden samenwonen in Spanje. Er werden tevens geen officiële documenten (gezinssamenstelling, attest woonst, ...) voorgelegd om deze verklaringen te ondersteunen. Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten en de beschikbare informatie uit het administratieve dossier is het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie niet afdoende aangetoond. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de staatssecretaris stelt dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie kan genieten.

Verzoekende partij stelt dat hij volledig aan art.40bis van de Wet van 15 december 1980 voldoet.

De Staatssecretaris miskent de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende bewijsstukken. Verzoekende partij heeft meerdere foto's ingediend welke de waarachtigheid van de relatie tussen verzoekende partij en haar man documenteren, getuigenverklaringen, bestel- en leveringsbronnen waarvan de Staatssecretaris erkent dat deze gepersonaliseerd werden en die dateren van ver voor de door de wet vereiste periode van samenwoning, de vragenlijst van de gemeente m.b.t. de wettelijke samenwoning. De Staatssecretaris kan deze vragenlijst niet afdoen als een verklaring op eer, aangezien deze vragenlijst van een overheid uitgaat en dat deze vragenlijst kadert in een algeheel onderzoek naar de oprechtheid en echtheid van de samenwoning door de gemeente.

Dat er derhalve geen twijfel kan bestaan over de duurzaamheid en het stabiele karakter van de samenwoning.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee een inbreuk op art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en zet gedetailleerd uiteen waarom de voorgelegde bewijzen niet afdoende aantonen dat een duurzame en stabiele relatie bestaat van ten minste twee jaar in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Ook de tweede bestreden beslissing vermeldt op voldoende duidelijke wijze de feitelijke en juridische grondslag. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de eerste beslissing, zijnde de weigering van verblijf, inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de lezing van artikel 40ter blijkt dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet van toepassing is op huidig geschil en dat uit de samenlezing van deze bepalingen voortvloeit dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat haar relatie met haar partner twee jaar voor het indienen van de aanvraag bestaat en dit op een duurzame en stabiele wijze. Zoals terecht wordt opgemerkt in de nota heeft de verzoekende partij de volgende stukken voorgelegd:

- ongedateerde foto's,
- verklaring op eer door derden met betrekking tot de relatie,
- bestel- en leveringsbonnen,
- vragenlijst wettelijke samenwoning 26.03.2014,
- verklaring wettelijke samenwoning van 26.03.2014,
- document Belfius 21.07.2014,
- document Carrefour 14.06.2014,
- geregistreerde huurovereenkomst 07.07.2014.

Uit deze stukken blijkt dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon besluiten dat hieruit niet blijkt dat verzoekster en haar partner elkaar ten minste 2 jaar kennen, dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag 3 keer ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij evenmin het motief van de eerste bestreden beslissing dat stelt dat *"Bovendien bevat het administratief dossier van betrokkenen elementen die twijfels doen rijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Immers uit de visumaanvraag Kort Verblijf dd. 15.11.2011 blijkt dat betrokkene op dat ogenblik woonachtig was in Marokko, en verklaarde alleenstaande ('celibataire') te zijn. Deze informatie strookt niet met de bovenstaande aanwijzingen en verklaringen dat betrokkenen sedert 2010 een relatie zouden hebben en sedert eind 2010 zouden samenwonen in Spanje. Er werden tevens geen officiële documenten (gezinssamenstelling, attest woonst, ...)voorgelegd om deze verklaringen te ondersteunen.*

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten en de beschikbare informatie uit het administratieve dossier is het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie niet afdoende aangetoond. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing bekritiseert omdat deze de vragenlijst van de gemeente niet als afdoende bewijs aanschouwt, merkt de Raad op dat deze vragenlijst louter is ingevuld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en haar partner en derhalve de verwerende partij terecht oordeelt dat dit dient beschouwd te worden als een verklaring op eer die niet op zijn waarachtigheid kan getoetst worden.

Voor het overige weerlegt de verzoekende partij niet de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing en kan niet aanvaard worden dat een loutere opsomming van de stukken die volgens de verzoekende partij wel afdoende de relatie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet bewijzen, volstaan om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Verder volstaat de vaststelling dat geen andere grief wordt gericht ook niet tegen de tweede bestreden beslissing zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN